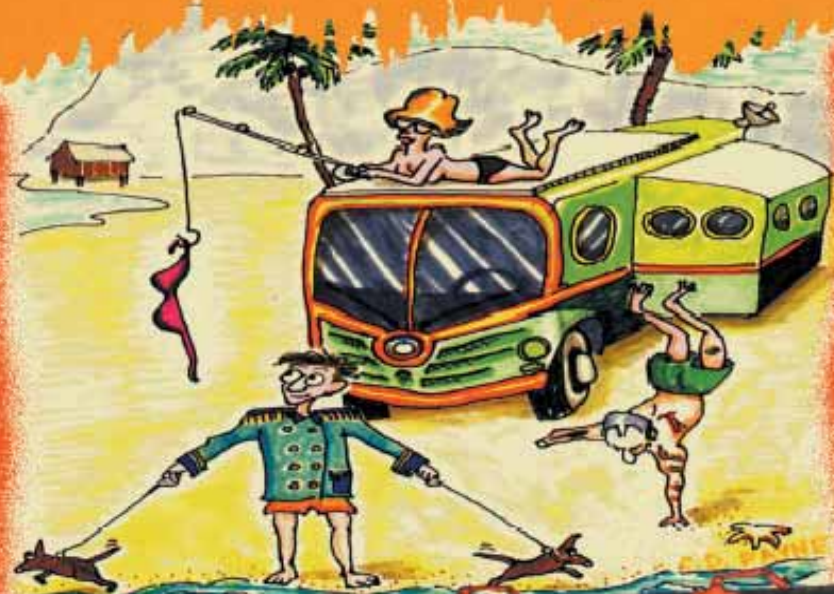

MLÁDÍ MAJZLU

MLADÍK V CHOMOUTU

Deník Nicka Twispa

C.D.

PAYNE

C. D. PAYNE

**MLÁDÍ
V HAJZLU**

DALŠÍ POKRAČOVÁNÍ
DENÍKU NICKA TWISPA

KNIHA ČTVRTÁ

BRNO / 2009

4

**MLADÍK
V GHOMOUTU**

© C. D. Payne, 2000

Translation © Tamara Váňová, 2000

Cover Illustration © C. D. Payne, 2000

© Jota, 2002

ISBN 80-7217-118-6

ÚNOR

SOBOTA, 20. ÚNORA

Ne, ještě pořád sem se nevzdal myšlenky na hlubokou a sebezpytující analýzu. Ale měl sem plný ruce práce s tím, abych se vypořádal s nástrahama nečekaného blahobytu, který mě odvádí od psaní deníku, týhle pro světovou literaturu tak nesmírně důležitý činnosti. Americká tradice askeze měla fakt štěstí, že Henry Thoreau nezabodoval na burze a že si mohl vesele tábořit tam kdesi u rybníka Walden.

Jinak by ten chudák, stejně jako já, musel pořádat nesčetný výpravy se svou budoucí hvězdnou chotí (v mém případě Sheeni Saundersovou) do nejbližšího velkoměsta (Santa Rosy v Kalifornii) a shánět tam luxusní zařízení do svého pronajatého mládeneckého kutlochu. Carlotta Ulanská (moje čtrnáctiletý ženský alter ego) dává přednost příjemně vypořádanému pohodlí, kdežto Sheeni zásadně trvá na eleganci. Vyměnila starej gauč babičky DeFalcovy za stylovou sedačku nepravidelnejch tvarů, s ručně tkaným vlněným přehozem (v barvě šedavě zeleného vodstínu několik dnů vykuchanejch vnitřností) z dílny tříděně uvědomělejch, zádumčivejch Finů. Na týhle pevně stavěný pryčně sme dnes odpoledne úspěšně vykonali jednatřicátěj akt pohlavního spojení. Pod nonšalantně pohozeným lněným polštářem barvy lila se teď skví malej, všeprozrazující mokrej flek.

Abych v budoucnu neměl při psaní svého životopisu — s pracovním názvem *Pravá tvář Nicka Dillingera* — problémy se statistikou, rozhod sem se, že si povedu celkovéj přehled svejch sexuálních zkušeností (samozřejmě bez sóloakcí, kterejch bylo za můj krátkej život už tolik, že se ani nedaj spočítat). Mohlo by to zásadním způsobem pomoci i sociologům, který se budou zabývat milostnýma návykama nadřezanejch spisovatelů-alkoholiků. To mi připomíná, že by nebylo od věci sledovat spotřebu chlastu. Jen se vobávám, že ty pravidelný flámy,

který zachraňují člověka při krizi středního věku, s celkovým skóre asi pěkně zacvičejí. V každým případě sem zatím za celej svůj život zvládl 4 (slovy čtyři) koktejly.

Ale zpátky k sexu. Zjistil sem, že jeden z nejpříjemnějších momentů pohlavního styku je právě ta úžasná chvíle, kdy si člověk pro svou teple lepkavou nahotu hledá tu správnou cestu do tajů poddajného těla svý milovaný — srdce se chvěje vzrušením, smysly se tetelí a kondomem potažená OLE (olbřímí erekce) hledá svůj cíl stejně nepochybně jako lezrem naváděná raketa země–země. Ptal sem se Sheeni, jestli je pro holky tenhle moment intenzivního očekávání stejně tak vzrušující jako pro nás.

„Myslím, že ani ne,“ odpověděla. „Obvykle trneme strachy, aby nám ho ten pitomec nevrazil až do močového měchýře.“

V každým případě mě těší, že sem se narodil jako muž, přestože v poslední době trávím značnou část dne voblečený jako postarší italská vdova. Ano, je to tak, skromná Carlotta hraje i nadále svou roli vosamělý zvěstovatelky nového módního trendu ve znamení poněkud vopožděného „Mussoliniho návratu“.

O deset minut pozdějc. Mý deníkový přemítání bylo náhle přerušeno pronikavým vytím. Carlotta nechala práce na mým počítači, vstala od stolku z lakovaného týkového dřeva a vodkráčela do obýváku, kde zjistila, že její voběžní hospodyně paní Flora Fergusonová (za svobodna Cramptonová) mlátí Sheenina ošklivého černého čokla Alberta hlava nehlava posledním číslem *New York Review of Books*.

„Co se to tu děje, paní Fergusonová?“ chtěla vědět.

Hospodyně, zadýchaná ještě víc než obvykle, se hluboce zamyslela, aby sesmolila odpověď. Zase mě napadlo — jako ostatně už tolikrát — zdali by neurychlilo tok její řeči, kdybych jí platil od slova. „Nezlobte se... slečno Carlotto... nechtěla... sem... vás rušit v psaní... ale myslím... že ten zatracenej pes... vám polulal... zbrusu novej divan.“

S předstíraným znepokojením sem se pustil do vohledávání onoho důvěrně známého fleku. „Ach bóže!“ spráskla ruce Carlotta. „Ta sedačka stála přes tři a půl tisíce dolarů. Byla vyrobená na míru a dovezená až z Helsinek.“

„Tolik?“ vydechla paní Fergusonová, na kterou to udělalo dojem, jak se patří. „A to se přitom... na ní nedá... ani pořádně ležet!“

Albert se na mě úpěnlivě zahleděl, když sem dával lněnej polštář zpátky na místo.

„Ten pes musí dostat co proto. Je to zásadní otázka disciplíny,“ řekla Carlotta přísně. „Můžete pokračovat ve výchově, paní Fergusonová.“

Celá zadýchaná se jala vykonat můj rozkaz. Albert to vzal jako chlap. Z titulu toho, kdo v týchle domácnosti platí účty (a je tím pádem přirozeným vůdcem smečky), se průběžně snažím ukazovat tomu vodpornému zvířeti, kdo je tu pánem. Je to těžký, být tím druhým v pořadí (jen se na to voptejte Sheenina neúspěšného nápadníka Vijaye Joshiho), ale hierarchie je jednou hierarchie a je třeba ji neustále potvrdovat. Je to totiž jediná obrana před chaosem civilizace.

NEDĚLE, 21. ÚNORA

Rozednilo se do překvapivě jarního dne, což Sheeni interpretovala jako boží znamení vyzývající k tomu, aby se ulila z pravidelných návštěv kostela. Dali sme si scuka v jedné z cukráren ve středu Ukiahu, abysme si mohli v klidu přečíst nedělní *New York Times* a trochu si to pokradmu rozdat ručně pod stolem. Carlotta se těšila, že to povede ke spěšnému návratu domů za účelem mého dvaatřicátého však víte čeho, ale místo toho Sheeni navrhla společnou projížďku na našich novejkách, barevně sladěnejších horalech s jednadvaceti rychlostmi made in Italy. V nedalekém bufetu sme se u přičmoudlejších chlápků ze Středního východu v upatlanejších zástěrách zásobili dvěma bagetama s kari a baklažánem (moje milovaná v poslední době experimentuje s vegetariánstvím). Voňavej balíček uložila do tmavě modrého kovového košíku, kterej měla elegantně připevněnej k řídítkám, a do mého koše šoupla malýho, ale nečekanež těžkýho (a výrazně smradlavějšího) černýho psa.

„Ale drahá,“ upozornil sem ji, „řek bych, že Albert by se raději vezl s tebou. Přece vidíš, jak na mě vrčí.“

„To má jen zastřený hlas, Carlotto. Možná ho trochu bolí v krku. Taková projížďka na čerstvém vzduchu mu dozajista prospěje. A přece patří nám oběma, ne? Vždyť tě přímo miluje.“

„A co ty? Taky mě miluješ?“ nemoh sem si pomoci, abych se nezeptal.

„Když je ráno tak nádherné jako dnes, miluji skoro každého,“ odpověděla, přehodila svou rozkošnou nožku přes sicnu a vyrazila neuvěřitelně velkou rychlostí vpřed. Carlotta si s povzdechem upravila šprndu (se dvěma obrovským ramenním vycpávkama z molitanu, dvacetidolarovkou a prezervativem) a vodfuněla za ní. Albert se schoullil v košíku a nepřátelsky na mě pouličil voči.

Neujeli sme ani dva bloky, když tu, kde se vzal tu se vzal, z vedlejší ulice se vynořil ten hnusák Vijay Joshi na svém trapně vobyčejným červeným horským kole, kvůli kterému — ač je to k nevíře — kdysi

Nick Twisp zelenal závistí. Ranní slunce se nevkusně odráželo od plovčího tchajwanského pochrómovaného rámu. Se zdánlivou lhostejností omrk hedvábně lesk myho milánského stroje a pak se toužebně zahleděl do vzdouvajícího se výstřihu Sheenina originálního trička s potiskem hodinek bradavičnic. Pocítil sem silnou potřebu ho z týhle posledně menovaný činnosti vyrušit, a tak sem mu bezostyšně najel do zadního kola.

„Carlotto! Čum laskavě před sebe a dávej pozor, kam jedeš!“ vyštěkl na mě, prudce změnil směr, ale nedaleko stojící stoletý dub bohužel těsně minul.

„Domnívám se, že mám přednost,“ odpověděla odměřeně Carlotta. „Málem jsi ublížil našemu Albertovi.“

„Musíš být opatrnější, Vijaji,“ vmísila se do toho Sheeni, která to mezitím otočila a vracela se zpět.

„V naší zemi je zvykem jezdit vpravo,“ podotkla Carlotta.

„Hlavně abys to pravidlo dodržovala sama!“ odpověděl.

Kdyby mohly pohledy zabíjet, už by se tu válely dvě čerstvé mrtvolky.

„Smím se tě, Sheeni, zeptat, jestli máš s tou svou bezohlednou kamarádkou namířeno někam konkrétně?“ vyzvídal Vijaj.

„Máme v plánu dorazit k jezeru Mendocino. Nechceš jet s námi?“

„Milerád,“ odpověděl dychtivě. „Slyšel jsem, že Mendocino patří k nejmalebnějším koutům zdejšího kraje.“

Ten úlisnej hajzl má ale drzost, to je až neuvěřitelný. Jak si může dovolit takhle se vetřít do našeho soukromého výletu? Tak to se můžu rozloučit s idylickým odpoledním milováním na stinným, zelení zarostlým břehu jezera. Jen doufám, že ty vobrovský nákladáky naložený kládama jezdí i v neděli. Při troše štěstí narazíme na nějakýho dostatečně neukázněného skinhedského řidiče, kterej nemůže barevný přístěhovalce vystát.

14.15 — Udělali sme si piknik na travnatý vyvýšenině nad jezerem. Sheeni poněkud překerní situaci vyřešila tak, že Vijaj se cpe Carlottinou bagetou s baklažánem. Argument mé milované neměl chybu: za á, bagety jsou jen dvě, za bé, Carlotta měla obrovskou snídani a za cé, Vijaj je přece zapřísáhlý vegetarián.

„Leda tak zapřísáhlej reakcionář,“ neodpustil sem si, když se mi z prázdného žaludku ozvalo neklamný zaškrundání. Zapřemejšlel sem, jestli bych si nevybavil některý z těch dávno zapomenutejch skautskejch způsobů, jak přežít v divočině. Takovej grilovanej mlok by se mi dneska celkem šiknul.

„A jak se daří tvé ubohé sestře?“ vyzvídala Sheeni a nabídla Albertovi, aby si ukouzl z její bagety.

„Apurva je z toho všeho značně vyvedená z míry. Celý ten blázinec nemá konce. Právě proto jsem se dnes doma příliš nezdržoval. Ještě nikdy jsem neviděl otce tak rozčileného.“

„To je směla, že máte tak upovídané sousedy,“ povzdechla si Sheeni.

Nákej všetečnej slídlil vyzvonil paní Joshiový, že jakejsi neuvěřitelně krásnej mladík leze se zavazanýma vočima a s roubíkem v puse oknem do ložnice její dcery a zase vocaď vylízá. A bylo z toho pozdvižení.

„Jak na to zareagoval Trent?“ chtěl sem vědět. Vokusoval sem hlavově stébko trávy, jako bych sto let nejed.

„Je z toho zdrcený,“ odpověděla Sheeni. „Rodiče mu vyčítají, že nedodržel slovo.“

„Ale vždyť dodržel,“ tvrdil sem. „Apurvu ani neviděl, ani s ní nemluvil.“

„Možná to tak i bylo,“ souhlasil Vijay, „ale tvůj přítel Trent Preston svévolně pošpinil její cudnost. A to je pro mé rodiče rozhodující.“

„Cudnost je přece tak eurocentrický pojem,“ poznamenala Sheeni. „Obávám se, Vijayi, že tvá domovina se během dlouhotrvající koloniální okupace nechala zaplavit příliš mnoha viktoriánskými romány. A jak to hodlá tvůj nesnesitelný otec vyřešit?“

Ten domýšlivěj debil jí vodpověděl něco francouzsky. Koukali sme s Albertem jeden na druhýho, zatímco se ti dva spolustrávníci pustili do čilé konverzace v jazyce Voltaira a Jeana-Paula Belmonda. Ani jeden z nás nerozuměl jediný slovo.

„Co že to říkal?“ dožadovala se odpovědi Carlotta.

Sheeni překládala. „Vijay říká, že jeho otec je v té věci neoblomný. Posílá Apurvu zpátky do Indie k rodině svého bratra, kde ji nechá, dokud se nenajde nějaký vhodný ženich,“ povzdechla si. „Obávám se, že to mou lásku z dětství naprosto zdrtí.“

A co teprve toho chudáka Nicka!

„Ty se však nemusíš ničeho obávat, *mon cheri*,“ řekl Vijay. „Já zde určitě zůstanu.“

Tak to si leda tak myslíš, hade, napadlo mě a začal sem plánovat nešťastnej pád svého nepřítel ze sedmdesátimetrovýho útesu, kolem kterýho jedem při cestě zpátky.

20.35 — Vijay pořád ještě žije. Vodmít, když Carlotta navrhla, aby se na chvíli zdrželi a pokochali se pohledem z výšky. Jak může být někdo takovej estetickej ignorant! Majestátní sekvoje pro něho určitě neznamenaj nic víc než jen dobře zpeněžitelný klády. Když už tak mluvím vo krásnym dřevu, právě sme s mou milovanou zalezlí v nový betli z masívního vořechu pod kdysi zatuchlou dekou babičky DeFalcový

(nechal sem ji nedávno pořádně vydezinfikovat). Máme naštěstí voba stejnou vášeň — po souloži se věnujem svejml deníkům. Nejsem zrovna vodvázanej z toho, že si Sheeni právě zapisuje obsah telefonického rozhovoru, který vedla dnes v podvečer s Trentem Prestonem. „Nesmírně ho rozrušila“ zpráva o Apurvině odjezdu do Indie, ale další podrobnosti mi Sheeni tvrdošjně odmítá prozradit, protože prej k tomu nemá voprávnění. Rád bych se mrkl do jejího deníku, ale píše v nesrozumitelných šifrách. Zajímalo by mě, jestli bych v knihovně našel něco o metodách dekódování. Znepokojuje mě skutečnost, že Trent cítí potřebu vobracet se na svou bývalou přítelkyni, aby mu poskytla útěchu. Proč si nevytlívá srdce svým kámošům z plaveckého voddílu? Nebo tý Soni „Lednici“ Klummplatzový? Ta je přitom celá nažhavená na kdejaký detail z jeho milostného života.

„Nickie, mám hlad jak vlk,“ prohlásila Sheeni a zaklapla svůj deník. „Nemáš ve spížce něco na zub?“

„Je tam, na co si vzpomeneš,“ odpověděl sem a vypl svůj leptop, samozřejmě ten nejlepší, co mi neviditelná ruka trhu nabídl. „Můžem si udělat v mikrovlnce kusanec tý vysokokalorický flákoty od paní Fergusonový.“

„Jedna věc se mi na tobě líbí,“ řekla Sheeni, když se natahovala pro můj župan. „Máš asi nejlíp zásobenou ledničku ze všech adolescentů na této planetě.“

PONDĚLÍ, 22. ÚNORA

V hodině šití Carlotta sdělila důvěrně Soni Klummplatzový, že její sokyne Apurva bude možná brzy deportována do Indie. Soňa se tou vidinou nadchla až do posledního gramu svého voběžního těla a okamžitě napsala pár řádků upřímný soustrasti, který Carlotta Trentovi nenápadně podstrčila, právě když vcházela do chlapecký šatny před plaveckým tréninkem. Vypadal chudák nesmírně vystresovaně a byl celej zdrcenej, zvláště poté, co si prostudoval Sonin vzkaz.

„Co s tím uděláte?“ zašeptala Carlotta.

„To ještě přesně nevím,“ povzdechl si Trent. „Jsme z toho zoufalí.“

Skvělý, pomyslela si Carlotta a soucitně ho pohladila po vopálený svalnatý paži. Radost z utrpení bejvalejch Sheeninejch lásek přenechává mstivému Françoisovi.

19.12 — Sheeni odmítla pozvání k večerním radovánkám s tím, že si prej chce „umýt vlasy a znovu přečíst Flauberta“. Nechápu, jak může kterýkoli z těchto činností dávat přednost před energicky mla-

distvým souložením. Jo, je to tak, v otázce četnosti a vzájemný spolupráce máme v týchle voblasti jistý drobný problémy.

Vzhledem k našemu věku a hladině hormonů v krvi mám za to, že souložit třikrát denně není v žádném případě nepřiměřený, přestože to vobnáší vyhodit spoustu prachů za prezervativy. Mně se ale nedaří dostat Sheeny do postele častěji než jednou, maximálně dvakrát týdně. Tvrdí, že sme příliš mladí na to, abysme se „oddávali smysl- nosti“. Vobává se, že se sexuálně vyčerpáme a až nám bude dvacet, budem „otupělí, znudění a bez vášně“. Tak vo tom já vážně pochybu- ju a spíš se přikláním k tomu odvěkému pravidlu, že vopakování je matka moudrosti.

Taky se zdá, že máme zásadně rozdílněj přístup v otázce orálních technik. Mám-li bejt upřímnej, nejsem v tomto vohledu žádněj začá- tečník a bez přehánění můžu říct, že na Sheenině těle není jediný mís- to, kterýho bych se nebyl dotkl pusou nebo jazykem, včetně tý božský škvíry mezi jejíma dokonalýma pŭlkama (zdálo se, že jí to nevadí, ako- ráť mě pak tři dny odmítala políbit). Sheeni říká, že milovat se se mnou je jako natřít se játrovkou a vlézt do postele se „smečkou hladovejch pekinézů“.

Co se týče mejch potřeb, Sheeni mi vysvětlila, že není schopná od- dělit orální sex od jeho politickejch asociací. Má pocit, že ženy padaly mužům k nohám po celá dlouhá staletí a že je na čase povstat a proti útlaku žen se bránit. A tak, ačkoli se jí ta technika velice zamlouvá, vzájemná výměna těchto radovánek musí zůstat mimo jídelní lístek.

„Trent byl v tomto ohledu velice chápavý,“ ujistila mě, když sem ko- nečně našel dost odvahy, abych toto téma trochu provětral. „Na to, že jde o chlapce z maloměsta, má neuvěřitelně progresivní názory, jaké os- tatně také očekávám i od svého budoucího francouzského manžela.“

Jak já toho neznámýho, pravděpodobně nikdy neukojenýho žabo- žrouta nenávidím!

ÚTERÝ, 23. ÚNORA

Frank „Hároš“ DeFalco, můj nejlepší kámoš a domácí v jedný osobě, dnes ráno v hodině fyziky u pana učitele Tratinniho zvracel. Topí se v citovejch zmatcích, protože jeho na dálku milovaná Heather mu ne- dávno dala kopačky a začla se tahat se surfařem ze Santa Cruz. Hároš byl uvolněn z hodiny a vyslán k ošetření za sestrou Filmoreovou. Me- zitím se Tratinni zoufale snažil vyvolávat rozhlasem školníka Boba, kterej se jako vobvykle někde zašil a neprojevil sebemenší zájem.

Při obědě, zatímco z něj Carlotta tahala podrobnosti celého případu, dřepěl ten utrápenej chlupáč apaticky na židli a odmítal jakoukoli potravu.

„Sem z toho naprosto vyřízenej,“ úpěl Hároš. „Kdykoli si představím, jak to Heather s tím pitomcem dělá, žaludek nastartuje zpětnej chod a už to valí. Jestli to takhle bude pokračovat dál, tak mě nakonec přece jen vezmou do školního týmu — do kategorie mužší váhy.“

„Z toho se dostaneš,“ ujišťovala ho Carlotta a nervózně sledovala vostřížím zrakem Sheeni, jak u vedlejšího stolu obědvá s tím ropuším Vijayem. (Moje láska trvá na tom, že musí s Carlottou drasticky omezit styk na veřejnosti, aby utla tipec těm hnusným pomluvám, které se o nich dvou začaly šířit.)

„Třeba je to jen pomatení smyslů v souvislosti se svatým Valentýnem,“ pokračoval sem. „Holkám z toho někdy šibe, když musí tenthle tak nafouknutej svátek trávit samy. A jak vůbec ten debil surfařská vypadá?“

Hároš si zhluboka povzdychl. „Je to prej děsnej hezoun a skvělej sportovec. Je úžasně společenskej a žerou ho davy místních surfařskejch nadšenců.“

„Tak to je v řiti,“ ulevila si Carlotta.

„Doufám jen, že toho sráče smete z jeho surfu vlna a sežerou ho žraloci.“

„Chápu, že je to pro tebe těžký, Franku,“ řekla Carlotta a snažila se ho uchlácholit. „Umím si představit tvou žárlivost a naštvání. Ale to přejde. Teď s tebou cvičí tvý spermie.“

„Mý spermie? Co to zas žvaníš? Mně de jenom vo to, aby se právě jeho spermie držely vod Heather co možná nejdál.“

„Tvoje spermie, vlastně spíš tvoje geny určujú tvý chování,“ vysvětloval sem mu. „Všichni sme naprogramovaní tak, abychom se co nejvíc rozmnožovali. Tvoje geny vomrkly Heather a řekly si: ‚Hele, to je skvělá koc k rozmnožování!‘ No a teď sou tvoje geny nasraný, protože nedostaly prostor k akci.“

„To je krávvovina,“ řekl Hároš. „Tak proč sem teda po ní nevyjel navostro?“

„To je jednoduchý. Tvoje racionální já si uvědomuje, že těhotenství v tak mladým věku by byl pěkněj průser. Ale to si nesmíš plést. Tvoje geny by to braly. A její taky. Proto jsme v našem věku tak nezodpovědní s antikoncepcí. Jsme v nejlepším období pro plození dětí a naše těla vědí, že už nikdy pozdějc nedostanou tak skvělou příležitost zajistit si genetickou nesmrtnost.“

„Dobře, Einsteine,“ řekl Hároš, „tak mi teda vysvětli, proč se mi chce pořád blít?“

„To je jasný jak facka. Tvoje geny se snaží, aby ti bylo z Heather špatně a aby ses vod ní moh snadnějc odpoutat a co nejrychlejc si něco začít s další plemennou jalovicí.“

„To chceš říct...“

„Jo, přesně tak, Franku. Ten meziměstskej sex s Heather prostě nebyl řešením. Je na čase, aby sis našel holku někde tady.“

„Hmm,“ zamyslel se Hároš. „To jako myslíš sex, kdykoli bych chtěl?“

„Tak je to geneticky zakódovaný,“ ujistila ho Carlotta. „Nebraň se tomu!“

„Tak jo, ale musíš mi pomoci.“

„Já? A to jako jak?“

Hároš se rozhlédl a ztišil hlas. „Já ti přece pomáhám, aby tě nenašli policajti, ty hlavo dutá. Tak ty mi zase pomůžes sbalit nákou novou koc.“

„No dobře, uvidíme, co se s tím dá dělat.“

To je teda fór. Teď mám najít nějakou sexy kočku pro nepřiliš atraktivního, neoblíbeného, neohrabaného rádoby sportovce, kerej vyniká jen v tom, že je na devětadevadesáti procentech svého těla chlupatej. No aspoň že jeho rodiče sou bohatý. To by možná mohlo v týhle situaci pomoci.

19.15 — Sheeni se tu stavila „studovat“, zrovna když Carlotta dojídala moučník (višňovej pudink v křehkým těstíčku) ve společnosti paní Fergusonový a jejího přiblblého potomka Dwayna Cramptona.

„Ty snad večeříš dohromady se svými sloužícími?“ zeptala se Sheeni poté, co Dwayne doumýval nádobí, moje milovaná od něho vyinkasovala 75 centů za vopakovaný venčení Alberta a on i jeho matka odsvištěli ve svý dýchavičný popelnici.

„Musím,“ povzdychl sem si. „Paní Fergusonová se vždycky vofrňuje, když ji požádám, aby se najedli v kuchyni. Ksichtí se na mě, když má prostírat dva stoly. Nemáš ani tuchu, jak je to strašný, tady večer co večer sedět a dívat se, jak Dwayne prožírá tisíce mejch dolarů a ke všemu ještě s votevřenou hubou. A to ani nemluvím vo jeho neustálejch narážkách na to, že na sobě nenosí spodní prádlo. Když už sme u těch nechutností, proč jsi dovolila Vijayovi, aby tě dneska při obědě tak otlapkával?“

„To abych vyvrátila všechny ty pomluvy,“ vysvětlovala Sheeni. „Celé tohle nesnesitelné město drbe jen o nás.“

„A co má být? I kdybysme byli lesby,“ řek sem a začal ocucávat její dokonalý ucho, „co je komu do toho?“

„Však víš, co toho lidi nakecají,“ odpověděla a odstrčila mě. „Musíme být opatrní. Nezapomeň, že po tobě jde FBI.“

„Moje geny nechtějí být vopatrný,“ zašeptal sem a pohladil ji po vnadným stehně.

„Tak o svých genech mi nic neříkej,“ odpověděla, odtáhla mi ruku a otevřela učebnici fyziky. „Chovají se neuvěřitelně primitivně, a to i na Twispa.“

22.30 — Je to sice k nevěře, ale akorát sme studovali. Neuvěřitelná ztráta času a věčná škoda drahého intimního osvícení. Sheeni mi ani nedovolila, abych pustil poslední cédéčko Franka Sinatry, a raději se drtila atom vodíku bez romantickýho hudebního doprovodu. Pozdějc, když ji Carlotta doprovázela domů, natrefili jsme na Vijaye (což se v poslední době stává nějak příliš často). Seznámil nás s novinkami na domácí frontě: jeho otec už koupil letenku. Apurva odlítá do Indie v sobotu.

Do hajzlu, abych teď hledal novou koc nejen pro Hároše, ale i pro Trenta!

STŘEDA, 24. ÚNORA

Hárošovi je už líp. Dneska prej zvracel jen jednou — to když v dílnách kdosi pronesl, že hodlá polaminátovat surfový prkno. Nevytřískal z toho ani návštěvu na školní ošetřovně u sestry Filmoreové. Pan učitel Vilprang jen nasypal na zblitky piliny a Hároš to musel po sobě uklidit. Aby Carlotta svého kámoše aspoň trochu rozptýlila, navrhla při obědě, abychom se dnes po večeri zašli někam cvičně vloupat.

22.30 — Přesně, jak jsme se domluvili, číhal už Hároš v křoví před prefabrikovaným domkem mého taty, když se krátce po osmé přihlítilo na kole mé druhé já, François.

„Nicku, jsi to ty?“ ozval se přidušeným hlasem a dýchal si na prokřehlý ruce.

„Jasně, kdo jinej,“ zašeptal sem a odklidil své kolo z dohledu pod přístřešek pro auto. „Kdo jinej by se tady v tom zapadákově plížil jako blbec s kulichem přetaženým přes hlavu, aby ho nebylo poznat?“

„Seš si jistej, že tvůj otec není uvnitř?“ zeptal se mě Hároš s obavou v hlase, když sem zápasil s klíčky u zadních dveří.

„To si piš. Je na tom veřejným shromáždění ve Willitsu. Čet sem vo tom v novinách. Tata jako mluvčí dřevařský společnosti tam má za úkol vysvětlit, jak jejich navrhovaný kompletní vykáčení veškerýho

porostu vlastně lesům prospěje. Bude to určitě trvat pár hodin, než se vrátí. Nejde mi to vtevířít. Zdá se, že tata vyměnil zámek.“

Další rodičovský připomenutí: „Nicku, pro mě neexistuješ!“

„Co ale teď budeme dělat, Nicku?“ panikařil Hároš.

„Mrknem se pod rohožku.“

Jak jinak, výsledkem zběžného vohledání byl lesklej mosaznej klíč.

První věc, která nás uvnitř přivítala, byl příšernej puch.

„Šmarjá, co tu zdechlo?“ lupal po dechu Hároš, rozsvítil baterku a přejížděl zaneřáděnej obývák kuzelem světla. „Smrdí to tu, jako by někdo louhoval smradlavý fusakle celýho fotbalovýho týmu v zatu-chlejch kočičích chcánkách.“

„Tata si nikdy na úklid moc nepotrřěl,“ řekl sem a svítil baterkou na cestu do tatovy „studovny“ (pokoje pro hosty).

„Jestli se ti tady něco líbí, Franku, vem si to.“

„Ne, dík. Ještě tu chytnu nějaký breberky. Nechápu, jak se máma mohla zahazovat s tvým fotrem. Je to hnus.“

Jak sem doufal, uprostřed zabordelenýho psacího stolu dřepělo mý starý dobrý pécéčko. Když sem ho zapnul, přátelsky mi píplo na pozdrav a jeho předpotopní harddisk se s rachotem pustil do práce. Byla tam spousta novejch souborů, ale našťestí sem našel i svůj starej deník. Vsunul sem do áčka disketu a začal s kopírováním. Nickovo traumatizující jinošství není díky bohu vymazaný!

Zatímco si to chudák počítač vrněl svou hlemejzdí rychlostí reaganovský doby ledový, trochu sem pročmunchal tatovy věci. Bohužel, nikde žádný pečlivě zarámovaný a slzama skropený fotky zmizelýho synka. Jen stohy nudnejch výkazů vo těžbě dřeva a pár zmuchlanejch bankovek.

„Tady máš kilo, Franku.“

Breberky nebreberky, Hároš sbalil stodolarovou bankovku a ani nemrk. François mi zbytek vsunul do peněženky coby zálohu na nezaplacený alimenty.

„A jak vycházíš se svým otcem ty?“ zeptal sem se Hároše.

„Skvěle. Snažíme se oba předstírat, že ten druhěj neexistuje.“

„To je nejrozumnější řešení.“

Hned jak sem si deník překopíroval na disketu, raděj sem ho pro jistotu z tatovýho předpotopního komplu vymazal. Místo toho sem mu tam šoupl soubor z jiný diskety.

„Co to je?“ zeptal se Hároš.

„Takovej malej frajerskej program, kterej sem napsal. Až ten počítač příště někdo zapne, popřehází mu to pár souborů a na obrazovce na

něj vystrčí zadek animovanéj šašek. Pak tam několikrát rychle za sebou zabliká *Vyliž si voko, páprdo!*“

„Dost dobrý. Můžem se na to mrknout?“

„To nepude, Franku. Je to extra speciál pro máho tatu. Škoda jen, že nemá barevnej monitor, aby si moh ty hrůzostrašný efekty plně vychutnat.“

ČTVRTEK, 25. ÚNORA

Dneska došlo na dlouho očekávanou kalamitu ohledně Carlottina tělocviku. Ten buranskěj Wayne jí zrovna v hodině zemáku šprcal s ramínkama od podprsenky, když do třídy vstoupila služba se vzkazem, že mám jít do kanceláře obstarožní slečny Pomdreckový, poradkyně pro studijní záležitosti.

„Á, tak tady jsi, Carlotto,“ řekla, když sem se objevil ve dveřích její šedivý kanceláře. „Doufám, že už máš lékařskou zprávu od místního doktora, potvrzující tu tvou diagnózu... čím že to vlastně trpíš?“

„Syndromem lámavosti kostí, ossifidus brittalus, slečno Pomdrecková,“ řek sem a s bolestivým zasyknutím se usadil na židli vedle jejího poškrábanýho kovovýho stolu. „V poslední době mi bylo bohužel tak zle, že jsem prostě nezvládla podrobit se další sérii lékařských vyšetření. Ale možná během několika příštích týdnů...“

„Je mi to velice líto, Carlotto, ale já už tuto záležitost nemohu déle odkládat. Již jsem ti dala několik odkladů. Tady už končí veškeré mé možnosti. Slečna Arbulashová je neoblomná a trvá na tom, aby se tvůj tělocvik vyřešil s okamžitou platností.“

Slečna Arbulashová je slavná místní kulturistka a učí tělák.

„A proč se o mě slečna Arbulashová tak zajímá?“ vyzvídal sem.

„Říká, že máš na dívku obdivuhodně chlapeckou postavu. Je přesvědčena, že jsi přímo předurčena k tomu, aby sis vypěstovala mohutné svaly.“

„Ale já žádné svaly nechci,“ protestovala Carlotta.

„Musím se přiznat, že ani já nesdílím obdiv vůči svalům, ale slečna Arbulashová není člověk, se kterým se lze přít.“ Slečna Pomdrecková si nechala na obrazovce vyjet Carlottiny materiály.

„Takže ti sedmou hodinu ruším individuální studium a přerazuji tě do tělocviku. Začínáš hned dnes.“

„Tak dobře,“ povzdechl sem si. „Mám vám dát jméno nejbližšího příbuzného pro případ, že v tělocvičně zkolabují a zemřou přímo na místě?“

„Tady nikdo nebude kolabovat, Carlotto. Slečna Arbulashová je sice v posilovně hodně náročná, ale jsem si jista, že tvůj zdravotní stav zohlední.“

Tak o tom silně pochybuju, jestli uvidí Carlottu vysvlečenou.

„Jak myslíte, slečno Pomdrecková.“ Seděl sem dál a neměl se k odchodu.

Podívala se na mě přes horní okraj svých babičkovských brýlí, nemlich stejných, jako byly ty moje. „Chtělaš ještě něco, Carlotto?“

„Ještě jsem vám chtěla poděkovat, jak úžasně se o studenty staráte, přestože máte tak omezené finanční prostředky. Jste tím pověstná.“

„Snažím se dělat, co mohu, Carlotto.“

„O tom nepochybuji. Jen mě tak napadlo, co všechno byste ještě zvládla, kdybyste měla k dispozici zvláštní osobní fond.“

„Osobní fond?“

„Ano, soukromé peníze, k nimž byste sáhla v případě, že byste chtěla pomoci potřebným studentům nebo tak něco. Finanční prostředky zcela nezávislé na škole, se kterými byste nakládala čistě podle vlastního uvážení.“

Slečnu Pomdreckovou to očividně zaujalo. „Předpokládám, že takovýto teoretický finanční zdroj by mohl mou práci výrazným způsobem zkvalitnit.“

„Slečno Pomdrecková, mohu-li hovořit otevřeně, jsem v situaci, že si mohu dovolit vám trochu přispět.“

„Opravdu, Carlotto?“ řekla a se zájmem pozorovala, jak hledám v kabelce šekovou knížku. „A jakou sumičku jsi měla na mysli?“

S cvaknutím sem otevřel své pero. „Měla jsem na mysli pět tisíc dolarů.“

Slečně Pomdreckové to vyrazilo dech a jen se v němým úžasu zvrátila do opěradla židle.

„Jen si představte, kolik dobra tím vykonáte, slečno Pomdrecková. A mě potěší, mohu-li vám k tomu být nápomocna. Tato suma pro mě není z finančního hlediska žádný problém.“

„Tak, tak. Už jsem zaslechla něco v tom smyslu, že jsi přišla k velkým penězům. Opravdu nevím, co ti na to mám říct.“

„Stačí říct ano,“ usmál sem se a začal vypisovat šek. Pak sem se hluboce zamyslel. „Má to ale jeden háček. Budu muset být omluvena z tělocviku.“

Slečna Pomdrecková se zahleděla na vypsanou řadu číslic na šeku. „Slečně Arbulashové celou tu záležitost vysvětlím. Jsem si jista, že to pochopí, Carlotto.“

„Skvělé,“ řek sem a rozmáchlým tahem pera šek podepsal. „Máte opravdu pochopení pro své studenty, slečno Pomdrecková. Věděla jsem, že mohu počítat s vaší pomocí.“

Slečna Pomdrecková zastrčila šek do kabelky. „Bude to jen mezi námi dvěma, Carlotto.“

„Samozřejmě, slečno Pomdrecková. Na mě se můžete naprosto spolehnout.“

Tak teď to teda bylo o fous. Nevím, co bych dělal, kdyby se ukázalo, že je slečna Pomdrecková vůči úplatkům imunní. Možná bych musel nechat školy a ve věku čtrnácti let předčasně ukončit svý vzdělání (který mezi náma stejně za moc nestojí). Byla by to krutá rána mým spisovatelským ambicím — a to už ani nemluvím o tom, co by to znamenalo pro celý literární svět.

PÁTEK, 26. ÚNORA

Dnes ráno strávila Carlotta většinu hodiny šití tím, že chodila od lavice k lavici a snažila se vzbudit alespoň trochu romantickýho zájmu o Hároše DeFalca. Jediná osoba ochotná bavit se o tomto tématu byl nejlepší žák tohodle předmětu (a učitelčin oblíbenec) Gary Orion, kterej při tom hbitě a pečlivě zapošíval okraj svejch sametovejch kalhot.

„Hároš DeFalco,“ opakoval a snažil se vybavit si, o koho jde. „Není to ten kluk, co má místo kůže chlupatou kobercovinu? Co on je vlastně zač — Taloš?“

„Aspoň to o sobě tvrdí,“ odfrkla Soňa Klummplatzová. „Doprovázel Carlottu na vánoční ples a ona se ho teď snaží hodit na krk někomu jinýmu, protože ví, že ta Trentova holka vodjíždí do Indie.“

„Já o Trenta Prestona nestojím,“ odsekla Carlotta.

„No jo, ty seš teď vlastně pořád nalepená na tu záhadnou osobu S. S.,“ poznamenal Gary.

Je na čase změnit téma. „Hele, Gary, a ty máš v plánu nosit tyhle kalhoty do školy?“ chtěla vědět Carlotta.

„Ani náhodou. Ty si pěkně uložím do své výbavy a budu je nosit, až se odstěhuju do San Franciska s tajuplnou osobou T. P.“

„O tom si můžeš leda tak nechat zdát,“ jízlivě to komentovala Soňa.

16.30 — DALŠÍ PŘÍŠERNEJ PRŮSER! Carlotta se tu strašnou zprávu dozvěděla od slečny Pomdreckový, která ji zastavila na chodbě, právě když sem o přestávce před osmou hodinou doprovázel naprosto zdrcenýho Trenta Prestona do výtvarky.

„Tak tady jsi, Carlotto,“ zavolala na mě slečna Pomdrecková. „Domluvila jsem ti se slečnou Arbulashovou celkem přijatelný kompromis.“

„Kompromis?“

„Ano, oficiálně jsi omluvena z hodin tělocviku. Požaduje za to od tebe jediné: během té hodiny jí vypomůžeš s drobnými organizačními povinnostmi v šatně.“

„V šatně?“ zakoktal sem nevěřicně. „V dívčí šatně?“

„V jaké jiné, Carlotto. Začínáš v pondělí.“

„Ale...“

„Teď už nechci slyšet žádné výmluvy, slečinko. To bylo jediné, co jsem pro tebe mohla v té záležitosti udělat.“ Nahnula se ke mně a ztišila hlas: „Ta ženská umí být pěkně tvrdohlavá.“

Odpoledne po cestě ze školy odmítal Hároš pochopit, že nejsem „šťěstlím bez sebe“.

„Proboha, Carlotto, to je přece největším snem každého kluka — volnej přístup k holkám do šatny. Pětkrát v tejdnu po celý pololetí!“

„Fakt skvělý. A co mám říct Sheeni? Chodí přece taky do těláku.“

„To je vono. Uvidíš ji nahatou.“

„Vidím ji nahou i tak, pako.“

„Ach jo, dyť já zapomněl. No ale aspoň pro mě můžeš vomrknout další holky. Nebo tam propašovat foťák. Vydělalš na tom určitě víc než na těch bradavicových hodinkách. Kurňa, to je něco, jako vyhrát mistrovství světa!“

Má samozřejmě pravdu, jen kdybych se moh nějak bez velký úhony prolést tím minovým polem. Možná že to Sheeni vezme s nadhledem. Vždyť sem v tom nevinně. Není to tak, že se tam chci naschvál vetřít, abych moh vočumovat pětatřicet nahatých čtrnáctek.

SOBOTA, 27. ÚNORA

Když sme se ráno sešli na kafe a vdolky na našem oblíbeným fleku ve městě, ukázalo se, že to Sheeni až s takovým nadhledem nebere. Těsně před tím, než uraženě odešla, stihla mi moje milovaná sdělit, že jsem „choromyslný a zvrhlý degen“, „šmírák nejhorší sorty“ a „odporný deviant“, který vykazuje všechny „klasické symptomy úchyláka“ trpícího „zvrácenou a neukojitelnou sexuální posedlostí“. Tak.

Přišlo mi to trochu nefér, zvláště s ohledem na to, že Carlotta všechny ty koblihy zacálovala.

11.25 — Po návratu do vpuštěného domova čekal na Carlottu další nepříjemnej šok dnešního dopoledne. Na finský pohovce, obklope-

ná spěšně sbalenýma zavazadlama, seděla Vijayova nádherná šestnáctiletá sestra ve stavu nejvyššího zoufalství, což se projevovalo tím, že si rozmazávala neuvěřitelně tmavý oči hedvábným kapesníčkem.

„Apurvo!“ zvolala Carlotta.

„Dobré ráno, Carlotto,“ odpověděla a popotahovala do kapesníčku. „Tvoje hospodyně byla tak laskava a pustila mě dovnitř. Já zpátky do Indie nepojedu. Utekla jsem z domu.“

„Jak se ti podařilo otce setřást?“

„U něho v kanceláři došlo k nějakému vážnému problému. Neznámý virus napadl všechny firemní počítače.“

Dveře z kuchyně se rozléty a paní Fergusonová se přištrachala se dvěma hrnkama čaje a talířkem plným svého prvotřídního ořechového závinu, lepivého jak klíh. Postavila podnos na konferenční stůl, povzbudivě se usmála na Apurvu a obrátila se ke mně. „Vygruntovala sem... celej dům... slečno Carlotto... a taky vám vyprala povlečení... Proboha... ty prostěradla... ale vypadaly! Nechápu... co v té posteli... děláte!“

Carlotta potlačila ruměnc. „Děkuji vám, paní Fergusonová. Dneska už můžete jít a máte to placené za celý den.“

„Tak to moc děkuju... slečno Carlotto... A vám hodně štěstí... slečno Apurvo... a nenechte se... těma grázlama... sekýrovat.“

„Nenechám,“ usmála se Apurva a lokla si čaje.

Hned jak se paní Fergusonová vzdálila, přešla Carlotta k jádru věci.

„Apurvo!“ sprásk sem ruce. „Co budeš dělat?“

„Přirozeně to promyslím ze všech stran. Moje situace se zdá beznadějně zoufalá. Nečetlas náhodou *Deník Anny Frankové*?“

„No, to ne, ale viděla jsem ten film. Proč?“

„Čtu tu knihu celý tento týden. Velice mě inspirovala. Doufám, že jí matka nezapomene vrátit do knihovny. Rozhodla jsem se následovat příklad statečné slečny Frankové a napadlo mě, jestli bych se nemohla uchýlit k tobě do podkroví. Ty bys mě mohla zásobovat jednoduchými pokrmy a možná sem tam nějakou knihou. Odvděčila bych se ti za tvou laskavost, hned jak bych začala pracovat nebo až vyjde můj senzační deník.“ Apurva na mě s nadějí vzhledla od svého čaje. „Co na to říkáš, Carlotto?“

Nemoh sem říkat vůbec nic, protože sem měl křečovitě stažený rty. Vzal sem ubrousek a přitiskl si ho k puse, abych se moh vzpamatovat a nenápadně si ulevit. „Apurvo, tady žádné podkroví není. Střecha je rovná.“

„No jo... A co takhle sklep?“

„Ani sklep tady není. Vždyť jsme v Kalifornii. Tady máme leda tak úložné prostory.“

„Ach bože... Tam by to asi bylo velice nepohodlné. Nemohla bych se třeba přes den schovat do skříně? A v noci bychom si pak společně ustlaly ve tvé posteli. Všimla jsem si, že je dostatečně veliká pro obě. V Indii děvčata často tráví noci tímto sesterským způsobem.“

Françoise tato myšlenka zaujala, ale Nick věděl, že tenhle nápad by pravděpodobně neměl u Sheeni příliš nadějí na úspěch. A navíc mi bylo jasné, že vzhledem k tomu, jak málo mi stačí k erekci, by toto tulení příliš dlouho „sesterským“ nezůstalo.

„Obávám se, že to nepůjde. Zde v Americe jsme příliš citliví na homoerotické implikace podobného uspořádání. Ne, tobě nezbyvá nic jiného, než se za Trenta Prestona vdát.“

Apurva málem upustila svůj hrnek s čajem. Zatímco se moje překvapená návštěvnice snažila vzpamatovat, Carlotta se omluvila a odešla do ložnice zvednout vyzvánějící telefon. Na druhém konci drátu byla moje milovaná a samým vzrušením se jí chvěl hlas: „Carlotto, právě mi volal Vijay celý bez sebe. Jeho sestra zmizela.“

„É, a to jakože která?“

„Apurva přece. Není náhodou s tebou?“

„To teda není. Vždyť já ji skoro neznám. Je nejspíš s Trentem.“

„Všichni teď hledají Trenta. Vijayovi rodiče to oznámili policii.“

Policie! To je přesně ta část společnosti, které se uprchlík Nick Twisp musí za každou cenu vyhnout.

„Carlotto, tys opravdu zaplatila pět tisíc dolarů, aby ses ulila z toho těláku?“ zeptala se mě má láska.

„No jasně, Sheeni. Můžu ti ukázat stornovanéj šek, až mi ho vrátí z banky.“

„Víš, Carlotto, přemýšlela jsem o tvé situaci. Možná bych pro tebe měla řešení v případě, že opravdu nejsi šmíráckej úchyl.“

„Jaký?“

„Už jsi někdy byla v dívčí šatně?“

„Ne, tohle pondělí to bude poprvé. A nemám v plánu si vypíchnout obě oči, jestli máš na mysli tohle.“

„V našich šatnách je pěkně zatuchlo. Kdybys řekla slečně Arbulašové, že jsi alergická na plíseň a vlhko, možná by tě nechala v tělocvičně. Ale musela bys mi slíbit, že se na mě nebudeš dívat. Měla bych pocit, že tam jsi na výzvědách.“

„Tak jo. Budu se raději dívat na Soňu Klumplatzovou. Vždycky jsem toužila spatřit ji v šortkách.“

„Carlotto, ty jsi opravdu narušená. Nemám dnes večer přijít? Mohly bychom si zahrát skrebl.“

„Sheeni, přeče víš, že kdykoli hrajeme skrebl, je z toho vždycky masakr.“

„No dobře, tak bychom si mohly procvičit nepravidelná francouzská slovesa a jít brzy do postele.“

„Víš, já dneska nemůžu. Já... slíbila jsem, že se stavím za Hárošem. Pořád ještě se nevzpamatoval z toho rozchodu s Heather.“

„Jak myslíš. Tak mi nezbyvá, než jít pomoci Vijayovi s hledáním té jeho sestry. Ahoj!“ *Klik.*

V rozmezí pěti minut mi dvě lepší děvy nabídly, že se mnou budou spát, a já sem musel oba návrhy odmítnout. Dohajzlu!

12.35 — Trent Preston sedí vedle Apurvy na pohovce v mém obýváku, má na sobě bundu a kapuci staženou přes celej obličej. Ne, není to tím, že by mu bylo zima. Ten debil se jen pokouší dodržet své slovo, že už nikdy neuvidí Apurvu a ani s ní nepromluví. Vyjednávání se nyní dostává do velice delikátní fáze.

„Carlotto, mohla bys Apurvě říct, že ji miluji z celého srdce, ale že jsem nikdy neuvažoval o tom, že bych se oženil už na střední škole?“

Apurva mu stiskla ruku. „Plně to chápu, drahý. Kdyby ses se mnou oženil, zkazil by sis tím celý život. Jsme oba příliš mladí.“

„Trente, ty to pořád nechápeš,“ vložila se do toho Carlotta. „Pokud se s ní neoženíš, bude se Apurva muset vrátit do Indie a provdat se tam za úplně cizího člověka. To chceš?“

„Byl bych nešťastný, ale předem dohodnuté sňatky jsou součástí jejich kulturní tradice.“

„Kulturní tradice nechte plavat,“ odpověděl sem podrážděně. „Teď neřešte, kdo komu zkazí život. Milujete se, tak proč byste se nevzali? Vždyť zas nejde o tak závažnou věc.“

„Sňatek je teda velice závažná věc,“ trval na svém Trent.

„Souhlasím,“ přidala se Apurva. „Miláčku, a můžeš tam dýchat?“

„Carlotto, mohla bys Apurvu ujistit, že mi nic nechybí?“

„Poslyšte,“ řekl sem, „polovina manželství v Americe končí rozvodem. Tady přeče o žádný celoživotní závazek nejde. Když se později ukáže, že vám to nevyšlo, no tak co? Aspoň jste si mezitím užili trochu toho lidského tepla a hlavně sexu, ne?“

„Ale z čeho budeme žít?“ zeptal se Trent. „To bych musel nechat školy a najít si nějakou práci.“

„Školy bys nechávat nemusel,“ odpověděla Carlotta. „Potřebuji šoféra. Mohl bys pracovat na částečný úvazek u mě.“

„Ale ty přeče nemáš auto,“ připomněla Apurva.

„Nemám auto, protože nemám šoféra. Takže si koupím auto a je to.“

„Nebo si můžeš pronajmout moje,“ navrhl Trent. „Mám poslední model Acury.“

Tohle si musím zapamatovat: v příštím životě je bezpodmínečně nutný zařít si to podle Trentova vzoru a vybrat si hodně prachatý rodiče.

„Ale kde budeme bydlet?“ zeptala se Apurva.

„Mohli byste bydlet u mě,“ uvažoval sem nahlas. „Stejně jsem přemýšlela, že bych si pronajala něco hezčího — možná větší dům se zvláštním vchodem pro vás novomanžele. Umíš vařit, Apurvo?“

„Samozřejmě, Carlotto. Všechny řádně vychované indické dívky umějí vařit. Ale strašně nerada bych připravila paní Fergusonovou o práci.“

„S tím si hlavu nelam, Apurvo. Stejně brzy odejde, hned jak si to ten její manžel odkroutl v base. Mohla bys vařit a normálně chodit do školy.“

„Myslím, že nebudu mít dost financí, abych pokračovala ve studiu na té církevní škole,“ zamyslela se Apurva. „A navíc si nejsem jistá, jestli by jeptišky chtěly učit vdanou studentku.“

„Mohla bys přestoupit na Redwoodskou střední,“ navrhla jí Carlotta. „Mohla bys ve třídě sedět vedle svého manžela a při plaveckých závodcích ho povzbuzovat.“

Oběma se ten nápad líbil, soudě podle jejich rozzářených očí.

„A tvůj pes Jean-Paul by mohl bydlet s námi a s Albertem. No jen si představ, jak by si ti dva spolu krásně hráli.“

Albert ke mně znuděně vzhlídl a vohrnul pysk.

Apurva se na toho odporného čokla zářivě usmála. „To je pravda. Aní jsem nepomyslela, jak strašně by se mi po Jeanu-Paulovi stýskalo, kdybych byla provdaná za nějakého cizího a pravděpodobně krutého člověka v Indii.“

„Ale kde se můžeme vzít?“ zeptal se Trent. „Musíš mít osmnáct, aby tě oddali bez souhlasu rodičů.“

„Máš pravdu,“ potvrdila Carlotta. „Tak je tomu v devětačtyřiceti z padesáti států.“

V těch zoufalých chvílích, kdy sem samou láskou zmíral, sem si tohle téma pečlivě prostudoval.

„A který stát je ta výjimka?“ zeptala se nedočkavě Apurva.

„Právě ten, v němž chci, abyste se vzali a strávili tam líbánky na můj účet. Hovořím o tom nejosvícenějším ze všech států — o Mississippi.“

Bohužel však ani v tak ohleduplným a progresivním státě se nemůžou bez povolení grilovat čtrnáctiletí. Sheeni a já si budem muset zatím nechat své manželský choutky zajít.